

ДОНАЛД БИСЕТ ЛОКВАТА И КИФЛИЧКАТА

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Имаше едно време една локвичка върху паважа. Беше валяло и водата все още се окапваше от мокрите листа на дърветата. Минаваха хора, а един червен автобус се отрази в локвичката.

— Ех, това е истински живот — рече си тя. — Тук е много по-добре, отколкото в облака. Все пак, бих била най-щастлива, ако някой пие от мен. Та нали за това е водата!

В това време се зададе един микробус, който караше кифлички със стафиди. Точно когато минаваше през локвата, една кифличка цопна право в нея.

— О, боже! — заплака кифличката. — Цялата се намокрих, сега никой няма да иска да ме изяде. Колко съм тъжна!

— Моля те, не плачи — обади се локвата.

— Много си мила — рече кифличката. — Но макар че е много приятно да седиш тук и да наблюдаваш преминаващите хора, червените автобуси и падащите от листата капки, за една кифла е много по-хубаво да бъде изядена, а аз тъкмо отивах в бюфета на гарата. Там щяха да ме продадат като гарова кифла и да ме изядат с чаша чай. О, боже! О, боже!

— Недей да плачеш сега — прекъсна я локвата. — Не плачи, мила кифличке.

— Добре, няма — отвърна кифлата. — Всъщност много се радвам, че те срещнах. Няма ли да е забавно някой да спре тук, да изяде мен и да изпие теб?

— О, да — съгласи се локвата. — Чакай... И ти ли виждаш същото като мен?

В това време към тях се приближаваше патица с трите си малки патета. Полицията вдигна ръка, за да спре колите и автобусите, докато те пресекат улицата.

— Накъде сте се запътили? — попита ги.

— Квак! — отвърна мама патица. — Отиваме при езерото.

— Па! Па! Па! — потвърдиха и патетата и последваха майка си през улицата.

„Ох, изморих се — помисли си старата патица. — Пък и малките трябва да починат и да хапнат нещо.“ Тъкмо тогава тя зърна кифличката сред локвата.

— Квак! Квак! Деца, вижте! Тук има локва и вкусна кифличка със стафиди!

Как само се зарадваха всички!

— Прощавай, мила локвичке — рече кифличката.

— Сбогом, скъпа — отвърна локвата.

— М-м-м, вкусно! — обадиха се патенцата. — Колко обичаме кифли и вода от локва!

Минаваха автобуси, хора, а когато слънцето залезе, капещата от листата вода образува нова локвичка на паважа. А звездите, които изгряваха една след друга на нощното небе, се отразяваха в нея.

— Би-бип! — бибиткаха автобусите.

— Квак! Квак! — квакаше мама патица.

— Па! Па! Па! — писукаха малките патенца.

— Кап! Кап! Кап! — капеше водата от листата.

И това е краят на историята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.